

VALAKI A HÁBORÚT ÉNEKLI

VELIMIR LUKIĆ

Eltűnt erdők zúgása
A tűnt világ zúgása

A rettenet tabernákuluma fölött mécses ég
Mint bujdokló hold . . . Némán, remegőn.

Valahonnan emberek jönnek . . . Gondterheltek, idegenek
(Kiszáradt szemünk előtt játszódik le mindez)

És nem találunk egyetlenegy szót sem
Hogy szóljunk egymáshoz, hogy szóljak hozzájuk.

Maradok a városban, hol emberré lettem
Maradok név nélkül és árnyéktalan . . .

A pokol kétszárnyú ablaka kinyílik lassan
S ni, ott a tükörcépem. És ott az én nevem is.

Ó, vészjósító lelkek, kinek a képmása vagytok?
A hullongó hó aligha fedheti el

A lelkek szégyenét, meghunyászkodását!

PAP József fordítása